

Bát Không Phải Là Tô

Tác Giả: Vũ Bách

Thứ Hai, 01 Tháng 3 Năm 2010 08:59

Đã có nhiều chuyện về du lịch Hà Nội. Nhưng nhiều chuyện không có nghĩa là không còn chuyện gì để nói.

Ngồi bên vĩa đi Hà Nội với K : “Đi ăn ngoài đó thì đừng nói tiếng miền trong, không thì thợ nào cũng bắt chẹt”. Chuyện này thì không mới, nhưng dân chợ thì có “thị giá” khác những câu chuyện cũ.

Bên đi ăn phở. Hôm đầu đi với một cô dân thị trấn, nên đừng ngồi quen phong thổ giới. “Cho hai bát phở”. Giá một tô phở gà là 15.000 đồng. Hôm sau, bên đi ăn một mình. “Cho một tô nhé”. Lúc tính tiền, giá là... 20.000 đồng!

Lạ thật, sao thế nhỉ. Hôm sau nữa, bên lại ăn phở. “Cho một tô phở gà, không bắt ngồi t nhá”. Lúc tính tiền, giá là... 25.000 đồng! Quái lạ, sao giá càng ngày càng tăng thế, mà tăng quá nhanh. Với bác mình với anh ngạc nhiên hỏi dân thị trấn lý do. Người này cười ha ha, và giới thiệu: “Đừng y đã nói tiếng Nam, lại còn bắt o không bắt ngồi t, thì họ chém thớt má. Giá của bát khác với tô chút, dù hai cái là một thôi”.

Rồi buổi tối bên đi chơi với, cũng một, khoanh chín giờ thôi. Tự nhiên thêm một ly nước chanh, bên lò dò xuống tận nhà hàng trong khách sạn kêu để khi nào xong.

“Thưa chị bây giờ thì không có nước chanh để uống, vì cái chị chuyên pha nước chanh đã về nhà rồi. Chị y phải về sớm, vì có gió mùa đông bắc”. Thưa giới lịch sử thật, lại có chuyện nguyên nhân thời tiết nữa, nhưng kết quả vẫn là không có nước chanh. Vậy đây có chanh không? Có. Có để uống không? Có. Có nước đá không? Có. “Vậy đem tất ra đây, tôi pha”.

Muốn có tất thì có tất, ba mươi giây. Uống xong, thì... “Thưa chị cho em tính tiền nước chanh, hai chục nghìn, vì sáng mai em đi ca”. Ồ vậy, nước chanh pha mà? Không là một quế chanh, một dứa để uống và một cái ly miễn là tất thôi?

“Vâng, chị thông cảm, em phải tính tiền để về”. Khách thì dài một cái, nhưng rồi tất cả về trong hai mươi nghìn. Chanh đúng là chua thật, trong cái gió mùa đông bắc.